

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. D.**, zast. JUDr. Josefem Vašulkou, advokátem se sídlem Příční 4, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2012, č. j. KUOK 98998/2012, sp. zn. KÚOK/73654/2012/ODSH-SD/7469, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 11. 8. 2014, č. j. 76 A 36/2012 - 40, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

**t a k t o :**

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

**O d ů v o d n ě n í :**

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2012, č. j. KUOK 98998/2012, sp. zn. KÚOK/73654/2012/ODSH-SD/7469. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 2. 7. 2012, č. j. SMOL/101828/2012/OARMV/PD/Reg (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se dopustil tím, že dne 26. 4. 2012 v 10:17 hodin v obci Kozlov u základní školy ve směru jízdy od obce Olomouc k obci Odry při řízení motorového vozidla tovární značky Mitsubishi registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy v měřeném úseku silničním rychloměrem byla vozidlu naměřena rychlost 101 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši  $\pm 3 \%$  byla tedy jako nejnižší možná skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 97 km/h, což je o 47 km/h více. Tímto svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců.

[2] S podanou kasační stížností byl spojen návrh na přiznání odkladného účinku, který byl odůvodněn tím, že stěžovatel je jednatelem společnosti Smarthome stavby s.r.o., se sídlem

Farní 1104, Mutěnice, IČ 27728692, která má v předmětu podnikání mimo jiné provádění staveb, jejich změn a odstraňování. Tuto činnost vykonává po celém území České republiky. S pozicí jednatele je spojeno zajišťování chodu celé společnosti (sjednávání zakázek, kontrola prováděných staveb, apod.). S touto činností je dle přesvědčení stěžovatele spjata nezbytná potřeba užívání osobního automobilu. Bez ježdění a shánění zakázek by společnost v dnešní těžké konkurenci jen stěží obstála, což by mohlo vést ke ztrátě obživy stěžovatele a ke ztrátě zaměstnání jeho zaměstnanců. S ohledem na výše uvedené proto dospěl k tomu, že výkon rozhodnutí, v části týkající se zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel, by pro něj znamenal nenahraditelnou újmu. Na základě těchto skutečností žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[3] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) může kasační stížnosti na návrh stěžovatele přiznat odkladný účinek. Přiměřeně při tom použije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby.

[5] Jak již tento soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32). Musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. V posuzovaném případě stěžovatel povinnost tvrzení splnil a důkazní břemeno unesl, a proto Nejvyšší správní soud mohl jeho žádost věcně posoudit.

[6] Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Toto ustanovení počítá s tím, že zjištěný rozpor s důležitým veřejným zájmem povede k zamítnutí žádosti o přiznání odkladného účinku vždy (porovnávání závažnosti veřejného zájmu s újmou hrozící žalobci se neprovádí). Jestliže by tedy měla být ochrana ostatních účastníků silničního provozu považována za důležitý veřejný zájem, pak by v zásadě nikdy nebylo možno vyhovět žádosti o odkladný účinek podané přestupcem, který byl pravomocně uznán vinným z přestupku proti zákonu o provozu na pozemních komunikacích takové závažnosti, že mu byl uložen trest zákazu činnosti. Takto extrémní tezi však Nejvyšší správní soud nezastává. To vyplývá z jeho usnesení ze dne 15. ledna 2013, č. j. 1 As 183/2012 – 33, kde uvedl: „Soud se neztotožňuje se žalovaným, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s veřejným zájmem z toho důvodu, že by bylo umožněno další řízení vozidla řidiči, který se dopustil výrazného překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána.“

[7] Nejvyšší správní soud proto v rámci své rozhodovací praxe dospěl k názoru, že „[p]ři posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) týkající se sankce za přestupek spočívající v zákazu řízení motorových vozidel je nutné poměřovat újmu stěžovatele s újmou, která by mohla vzniknout ostatním účastníkům silničního provozu. Nejvyšší správní soud k přiznání odkladného účinku v takových případech přistupuje pouze výjimečně,

*zpravidla je-li na řízení motorového vozidla existenčně závislý stěžovatel nebo jemu blízká osoba“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 As 29/2013 – 80). Za výjimečné situace lze zpravidla dle dosavadní judikatury považovat, když např. stěžovatel potřeboval vozidlo využívat nejen při hledání zaměstnání, ale též pro dopravu těžce nemocné tchýně pobírající příspěvek na mobilitu (srov. usnesení NSS ze dne 15. 1. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 33), nebo když byl stěžovatel zaměstnán jako řidič a hrozila mu bezprostředně ztráta zaměstnání (např. usnesení NSS ze dne 24. února 2012, č. j. 9 As 6/2012 - 43, usnesení NSS ze dne 21. února 2013, č. j. 4 As 8/2013 - 19).*

[8] V právě projednávané věci stěžovatelem tvrzenou újmu vyhodnotil zdejší soud jako málo závažnou, neboť v jeho případě existuje možnost využívání sítě veřejné hromadné dopravy či pomoc třetí osoby např. prostřednictvím některého ze svých zaměstnanců či v podobě osobního řidiče k zabezpečení podnikatelské činnosti. Jedná sice o možnosti pro něj nepochybně značně nepohodlné, popř. též nákladnější, nicméně dostačující k zabezpečení řádného výkonu funkce jednatele, a rovněž k zajištění aktivit obchodní společnosti (sjednávání zakázek, kontrola prováděných staveb).

[9] Pokud jde o újmu hrozící ostatním účastníkům silničního provozu v případě, že by naopak odkladný účinek kasační stížnosti přiznán byl, tu naopak zdejší soud vyhodnotil jako velmi závažnou. Vzal při tom v úvahu, že stěžovatel byl shledán vinným z přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 47 km/h. Takové jednání je nutné považovat za velmi riskantní a nebezpečné, a to nikoliv jen pro přestupce, nýbrž i pro ostatní účastníky silničního provozu, zejména lze poukázat na chodce jakožto účastníky nejzranitelnější, kterým při nepozornosti řidiče v návaznosti na obtížnou ovladatelnost vozidla v takové rychlosti při střetu zpravidla hrozí vážná újma na zdraví či smrt.

[10] S přihlédnutím k těmto okolnostem Nejvyšší správní soud uzavřel, že újma, která by mohla vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku, výrazně převyšuje újmu, kterou pro stěžovatele bude znamenat výkon rozhodnutí, kterým mu byl uložen trest zákazu činnosti. Z tohoto důvodu nebylo možno odkladný účinek kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Barbara Pořízková  
předsedkyně senátu